

bæret dyrket, vil det ikke være meget besværligt for ham at gjennepløje for et enkelt Aar et saadant Stykke Jord og lade den Sæd falde, som kan falde deraf, uden at det dog derfor egentlig har været opdyrket Ager i den Forstand, som den ærede Viceformand har tænkt sig. Navnlig med Hensyn til Engspørgsmaalet troer jeg, der vil fremstille sig ikke saa Bønseligheder, især med Hensyn til de nyeste Forhold. Det vil være Mange her i Salen bekendt, at der er et Udtryk „Kjær“, som ikke sjældent forekommer om det Jordsmøn, der svæver mellem Eng og Hebe, og som er af den Bestaffenhed, at det vil frembyde ikke saa Bønseligheder ved den enkelte Taxation at bestemme, om det hører til Eng eller, hvad jeg nævnte, Kjær, og hvorfra Overgangen til egentlig Hebe ikke er saa meget stor.

Hvad den sidste Paragraph angaaer, er det antydet af den ærede Viceformand, at forskellige Betragtninger maaskee kunde gjøre det ønskeligt, at denne Sag enten blev underkastet forskellige Endringsforslag eller mulig endog saa ganske faldt bort. Jeg anseer den Sag, der omhandles i § 3, for at være forbunden med ganske særdeles Bønseligheder. Det er i Forordn. af 1811 bestemt, at der, naar en første Kjøber tiltræder en af de Grunde, som omhandles i dens § 4, skal der erlægges til Rømmertassen to Skp. Byg af hver Td. Land geometrisk Maal. Den ærede Viceformand har ved sit Forslags § 3 antydet to Bønselser i denne Henseende, for det Første, at der skal erlægges 1 Skp. Byg istedetfor 2 Skp., og dernæst, at Beregningen skal stee efter hver Tønde Land boniteret Jord til Taxten 24, medens der i den nævnte Forordning staaer 1 Tønde Land geometrisk Maal, hvilket altsaa i ethvert Tilfælde vil være 14000 Qvadrat-Alen; men, som jeg tillod mig at anføre, vil Bestemmelsen, der indeholdes i den ærede Viceformands Forslag, føre til, at saasnart Taxten gaaer ned til 20, 16 eller 12, vil der hyppigt fremstaae større Jordsmøn, end Forordningen af 18. Octbr. 1811 har havt for Sie. Nu spørger jeg, er en saadan Medsættelse med Hensyn til Grundafgiften, som gjør sig gjældende med Hensyn til Bygquantummet,

og som kan gjøre sig gjældende med Hensyn til Beregningen af Jordsmønnet, i dette Tilfælde velbegrundet, berettiget og hensigtsmæssig? Det kan være, at Afgiften til enkelte Tider og paa enkelte Steder har været trykkende, men jeg vil tillade mig at troe, at dersom den Maade, hvorpaa disse Jorder i 1811 bleve beskattede, ikke har fjernet sig altfor meget fra Retfærdigheden, have Forholdene senere vistnok gjort det langt lettere at bære denne Afgift. Det er jo ganske vist, at vore Kjøbstæder med Hensyn til Folketal og udvidet Virksomhed ere gaaede meget frem i de forløbne 50 Aar, og deraf vil det være en nødvendig Følge, at Jorderne have vundet i indre Værdi, deels ved Hjælp af et bedre Agerbrug og deels ved Hjælp af Gjødningen, som lettere tilveiebringes fra Kjøbstæderne; jeg skulde derfor være tilbøielig til at troe, at den Fordeel, som Kjøbstæderne have havt deraf, er velbegrundet i disse Jorders indre Værdi. Dersom man vil gjøre den Forandring i § 5 af Forordningen af 1811, som indeholdes i den ærede Viceformands Forslag, hvorefter der skal stee en Formindsfælse i den forhøjede årlige Afgift, der ved senere Salg og Kjøb indtræder, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, hvem det er, denne Fordeel tilflyder; den nuværende Kjøber vil komme til at betale den fulde Summa, som Sælgeren forlanger; Sælgeren, som har kjøbt under temmelig byrdefulde Vilkaar, og som efter den foreslaaede Paragraph vil være istand til at sælge Eiendommen med færre Byrder, end da han overtog den, vil saaledes være istand til at kunne forlange en højere Kjøbesum, og han vil derved faae en Fordeel, som jeg ikke kan troe har ligget i den ærede Forslagsstillers Tanke, og som er af den Bestaffenhed, at det ikke forekommer mig, at der for os er nogen som helst Anledning til at medvirke dertil. Der er dernæst forskellige andre Paragrapher i Forordningen af 1811, som ville komme til at staae i et ganske sæereget Forhold, dersom § 3 i det foreliggende Lovforslag bliver vedtagen; jeg skal saaledes tillade mig at erindre om, at det i § 7 af Forordningen af 1811 er bestemt, at de Kjøbstad-jorder, som ei ere udskiftede til Grundene, maa sælges til udenbys Mand saaledes, at den årlige Afgift, der bliver at er-